

והנה למדתי לדעת מהנאמר במסיבה הנ"ל, כי "מנוח ספינת השבועון בים הי גועש של המציאות המשקית במדינתנו", כי "ליבו של העולם הזה, אותה משאבה ש" אינה פוסקת לעבוד אף רגע והמאסרת חיים ופעילות לכל תא ותא בעיתון" — הוא אברהם סיטון. קראתי את המסופר על חייו ופעלו ושמחתי לגלות עוד "משיגע לדבר" בארץ הזאת, בה כמעט שום דבר בר חשיבות מיוחדת לא נוצר ע"י אנשים "נורמאליים". הריני מצרף איפוא את ברר כתי ליובלו ומאחל לו כוח להתמיד במי לוי תפקידו, אותו העדיף, כנראה, על פני עבודות אחרות, אולי מכניסות יותר, או קלות יותר. אברהם סיטון — כה לחי!

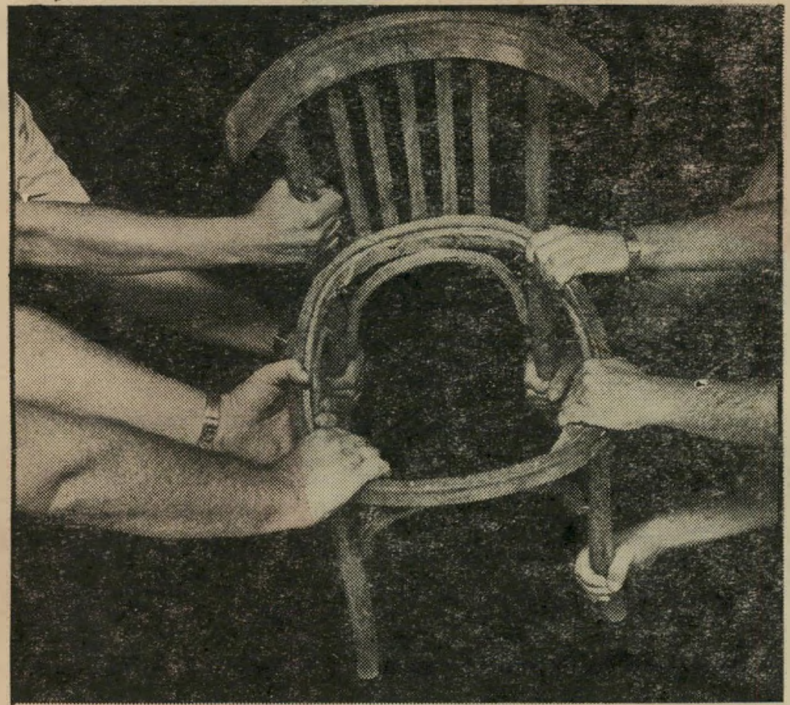
ואתו מביע דיעות בכמה נושאים שנויים במחלוקת במדינה בחריפות ובמקוריות. ואו הסתבר שהקשר הקבוע הכמעט יחי" די שיש למהגר מסוגו עם הארץ, הוא באמצעות הדיווחים השבועיים של העולם הזה. זוהי תופעה שנתקלנו בה לא אחת. אל" פי ישראלים השוהים בחו"ל מסיבות שור" נות, כמו אלפי יורדים שניתקו כל קשר אחר עם הארץ, מעדיפים לעקוב אחרי המתרחש במדינה דווקא באמצעות העולם הזה.

העולם הזה הוא העתון היחיד שאינו רק מספר לי מה קורה, אלא עושה שיהיה איכפת לי מה קורה. הסביר אחד אחד מהם. וזהו אולי ההסבר הקולע ביותר ל" תופעה.

אני רוצה להכין אותך לקראת מיב
צע חדש עליו עומד העולם הזה להכריז בשבוע הבא. זהו מיבצע כסא הזהב. כסא הזהב, בעיצוב אמנותי מיוחד, עתיד להיות הפרס שיעניק העולם הזה לאישים נבחרים שייבחרו במישאלים מיוחדים בין קוראי העולם הזה.

את המכתב המרגש הבא קיבלי
נו השבוע מהמזרחן אהרון אהרון איש קיבוץ שער-העמקים:
למקרא הדברים על המסיבה הצנועה שערכתם למנכ"לכם אברהם (אלברט)

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינוגרפיה כספר" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

פרס "כיסא הזהב" לא רק לטובים

אין מה לדאוג. אין לנו כל כוונה להי קים מיפעל מתחרה לתחרויות הפרסים המסחריים והאמנותיים למיניהן שהתמסדו כבר במציאות הישראלית. תחרות כסא הזהב תיערך במישור הציבורי-מפלגתי פוליטי, שמשום מה גותר מקופח בתחום הפרטולוגיה הישראלית.

סיטון (העולם הזה 2054) בהגיעו לחמישים, ברצוני לשלוח לו — ולוא גם באיחור מה — את ברכתי. כעוקב זה שנים רבות אחר התפקיד שממלא, השבועון המסויים "בחיים הצי" בוריים והפוליטיים שלנו, וכיודע במקצת מה סירוש הוצאת במה פוליטית קבועה בלתי-תלויה, במדינתנו ובמדינות אחרות, הנני תוהה לא-אחת: כיצד מתקיים ופועל בהתמדה, בדייקנות ובצורה מרשימה כלי כך שבועון אשר כזה, ללא כל תמיכה ישירה או עקיפה מצד המימסד הישראלי, או של אחת משלוחותיו הרבות, הגלויות או הכמוסות?

המיוחד במיבצע זה יהיה בכך שבמקום מועמדים מצטיינים שיועמדו לשיפוט הי קוראים והצבעתם, יעמדו הפעם לבחירה דווקא אלה הנכשלים, שאין להם כל סיכוי ותקווה לזכות בפרס אחר.

ראשי העולם הזה יודעים יפה במה חלוקים אנו בגישות-יסוד לבעיות כצירי נות, סוציאליזם, תנועת-הפועלים בארץ ועוד. באחת ההודמנויות נדפסה אפילו ב" העולם הזה עצמו השקפתי הנחרצת, כי כשם ש"בלי תיאוריה מהפכנית לא תיתכן פעולה מהפכנית אמיתית". כך בלי הש" קפה ציונית, חלוצית, סוציאליסטית, לא ייתכנו מאבק על בנייתה הבריאה של החברה הישראלית, על חינוך הנוער ועל עתידו של העם היהודי — מאבק שבל- עדין לא היה קם וקיים כל שקם וקיים כאן עד עתה ובלעדיו אין טעם ואין עתיד ארוך-טווח אף להצלחות גדולות בהווה. לדעתי, כאן בעצם עיקר ההבדל שבין גיי שה פראגמאטיסטית, לבין גישה רעיונית (אידיאולוגית) יסודית, כוללת.

מדי שבוע יפורסם במיסגרת המיבצע שאלון מיוחד ונפרד. בכל שבוע יתבקשו הקוראים להשיב, באמצעות השאלון, ולי הצביע על אישים ואנשים שהשיגו היש" גים יוצאי-דופן בתחום פעילותם.

אני את תרומת השבועון למאבקים בהם אנו פרתמים למערכה, כבעיות ישראל והאזור, כמאבק למען השלום — המאבק הפוליטי העיקרי בישראל של ימינו — כמאבק נגד הריקבון, השחיתות והצביעות, האוכלות כל חלקה טובה שבארצנו ומרר" כות כיו"ב. לא אחת נתתי ביטוי פומבי לעיתונות זו ובאחת ההודמנויות אף כתב" תי, כי בלי העולם הזה נוף העיתונות הישראלית היה מאבד מידה ניכרת מחיותו.

כמוכן שאין לקחת את הדברים יותר מדי ברצינות. כל הכוונה היא לערוך מעין תחרות-יפוי שבה תהיה המוכרת לא דווקא היפה שבן ומועמדות כי אם המכוערת ביניהן. ואולי תוכל תחרות מעין זו להכ" ניס קצת עליצות והומור באווירת הרצינות הנוראה המאיימת לשתוף אותנו.

פרטים נוספים בגיליון הבא. שיכיל גם את השאלון הראשון במיסגרת תחרות כסא הזהב.

רב אחרי שהעתון עבר לידי המערכת ה" דשה מידי של אורי קיסרי. הררי הפך למנהלו הראשון של העולם הזה. תוך זמן קצר הוא הצליח להעניק לשבועון תנופה בלתי רגילה בתחום המינהלי, כשהוא יום מיבצעים עתונאיים ופירסומים שהיו לשם דבר בתחילת שנות ה-50.

קיא ירי.

בעשרים ואחת השנים האחרונות, מאז הצטרפתי למערכת זו, נפלאה היתה בעיני דמותו של אדם שדיחפה תמיד ב" מערכת. למעשה לא היתה זו דמות אלא שם בילבד. שמו של שלמה הררי. הוא היה צריך להיות, על פי האגדה, אחד האבות המייסדים של שבועון זה. שעקבותיו נעלמו אי-שם בראשית ימי העתון כמו קצין סיפון שנסחף לים בעת סערה. והנה, בשבוע שעבר, הוא הופיע והתייצב במשרדי המערכת חי ונושם. איש גדול

התנופה שהעניק הררי העולם הזה הפכה אותו כמעט לאימפריה עתונאית זעירה, במימדים של המדינה. ב-1955 כבר יצא העולם הזה לאור לא רק בעברית, אלא גם באנגלית, אידיש וספרדית. הררי סבר שלמהדורה הספרדית של העולם הזה צפוי עתיד מזהיר בקרב יהדות דרום-אמריקה. הוא יצא לשם כדי לייסד את מערכת ההפצה והמינויים. "תחילה זה הלך מצויין", הוא נזכר, "עד לעימות הראשון שלי עם המימסד. מחוגי השגרירות הישראלית הופצה הש" מועה שזה עתון של בוגדים. זה היה מספיק בשביל הקהילה היהודית במכסיקו. תוך זמן קצר הופסקה הזרמת המודעות לעתון והמינויים ביטלו את חתימותיהם. המהדורה הספרדית של העולם הזה פשי" טה את הרגל".

בדרכו חזרה לארץ נתקע שלמה הררי בארצות-הברית. "פשוט לא היה לי אז כסף לחזור לארץ". הוא נשאר בפלורידה.

פרוספור הררי 1977 תנופה שנקטעה באיבה

הררי במדי שוטר 1952 במקום תאונות-דרכים

מימדים. כמעט ענק. ועשרים ושתיים היה נים שנעדר היו כלא היו. כאילו היה איתנו כל הזמן, מעורב בכל עניין ובעיה, שמח בשמחותנו וכואב את כאבנו. זה אותו פרופסור שלמה הררי שדעתו על בעיית היורדים והירידה פורסמה ב" בוע שעבר במדור פורום העולם הזה. הררי בן ה-51, יליד גרמניה, עלה לארץ בנעוריו. אחרי קום המדינה, כשסיים את שירותו הצבאי, הצטרף למישטרת-ישראל. הוא שרת כקצין מישטרה תחת פינקודו של עמוס בן-גוריון במטה הארצי, בין שאר תפקידיו כיהן גם כקצין הסברה לענייני תאונות-דרכים של מישטרת-ישראל. בתוקף תפקידו זה חיפש שיטות חדשות להגביר את תודעת הבטיחות בדרכים. בין השאר ביקש תסריטים לסרטי הסברה והורכב. "שלחי לי כמה סופרים ידועים, והוא נזכר. הם כתבו לי תסריטים על צירי נות, מצדה ותקומה. ראיתי או שהם לא כותבים בשפה של בני-אדם. היה רק עתון אחד שכתב בשפה הזאת. העולם הזה. את התקשרתי אל אורי אבנרי".

תוצאת אותה התקשרות היתה, שאחרי שהפיק את הסרט שביקש עבור המישטרה, פשט הררי את מדי והצטרף למערכת העולם הזה. זה היה בשנת 1952. זמן לא

תמ